

densamma tillfredställa sin törst och — drunkna. I fråga varande skadedjur finnes dess bättre ej hos oss, men vi hafva besläktade ställföreträdare, mot hvilka det enkla utrotningsmedlet borde försökas.

Sven Lampa.

Antinonnin. I den vetenskapliga bilagan till »Münchener allgemeine Zeitung» n:o 98 för 1892 redogöra professorerna d:r C. O. HARZ och d:r W. v. MILLER uti en högst intressant artikel, »Till nunnefrågan», för resultaten af deras omfattande forskning i och för nunnelarvens tillintetgörelse, hvilken larv synnerligast uti de bayerska och württembergiska skogarna sedan några år orsakat oerhörda förluster.

Sedan åtskilliga infektionsförsök i det fria med klyf, mögel och andra svampar misslyckats, försöktes en mängd olika kemikalier i vattenlösning. Bland dem visade sig blott ett enda preparat, orthodinitrokresolkalium, (som af fabrikerna f. d. BAYER & C:o i Elberfeld benämnts *antinonnin*) såsom fullkomligt verksamt emot nunnans larv. Det användes till en början enbart löst i vatten, i en utspädning af 1: 400 à 1: 300. Senare befanns, att en tillsats af helt litet såpa (0.8 — 2 %) väsentligt ökade verkingarna, så att under denna form en mängd insekter, såsom många bladlöss och dylika parasiter dödades till ock med genom lösningar af 1: 1500 à 1: 1200.

För nunnelarvens utrotande var en lösning af 1: 750 à 1: 500 fullt tillräcklig, utan att skogsväxterna ledo men däraf.

Till sist har ock utrönts, att en salva, tillredd af 1 — 1 1/4 delar antinonnin och 100 delar svinister, margarin eller vaselin, rikligt ingniden på hästar, nötkreatur etc., ofelbart skyddar mot bromsar.

Stor betydelse har antinonnin äfven såsom medel mot hus-svamp, hvarjämte det lärer hindra utvecklingen af typhus-, kolera-, difteri-, mjältbrand- m. fl. baciller.

(Ur »Zeitschrift für das gesammte Brauwesen», XVI: 1, München 1893.)

J. Meves.